

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ МАТЕРІАЛІВ
LXXXI МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
ІНТЕРНЕТ - КОНФЕРЕНЦІЇ**

el-conf.com.ua

«БЕРЕЗНЕВІ НАУКОВІ ЧИТАННЯ»

14 БЕРЕЗНЯ 2022 РОКУ

М. ВІННИЦЯ

Березневі наукові читання, LXXXI Міжнародна науково-практична інтернет-конференція. – м. Вінниця, 14 березня 2022 року. – 72 с.

Збірник тез доповідей укладено за матеріалами доповідей LXXXI Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції «Березневі наукові читання», 14 березня 2022 року, які оприлюднені на інтернет-сторінці el-conf.com.ua

Адреса оргкомітету:

21018, Україна, м. Вінниця, а/с 5088

e-mail: el-conf@ukr.net

Оргкомітет інтернет-конференції не завжди поділяє думку учасників. У збірнику максимально точно збережена орфографія і пунктуація, які були запропоновані учасниками. Повну відповідальність за достовірну інформацію несуть учасники, наукові керівники.

Всі права захищені. При будь-якому використанні матеріалів конференції посилання на джерела є обов'язковим.

ЗМІСТ

<i>Боляк Т.М.</i> ІННОВАЦІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ УЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У СУЧАСНОМУ ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ	4
<i>Журавська А.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ.....	9
<i>Коц С.М., Коц В.П., Маракіна А.Г.</i> РІЗНІ МЕНТАЛІТЕТИ ТА МЕТОДИКИ ВИХОВАННЯ.....	14
<i>Макаренко А.Г.</i> НАВЧАЛЬНО-МОВЛЕННЄВА СИТУАЦІЯ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ КИТАЙСЬКИМИ СТУДЕНТАМИ	18
<i>Ніколаєнко А.О.</i> ДИВЕРГЕНЦІЯ НА ФОНДОВОМУ РИНКУ.....	25
<i>П'ятецька Р.О.</i> «ІННОВАЦІЇ ТА ІНТЕРАКТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СУЧАСНОМУ МУЗЕЙНОМУ ПРОСТОРІ»..	28
<i>Савенко І.Р., науковий керівник Пуш О.А.</i> РОЗВИТОК КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ УЧНІВ У ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ СУЧАСНОЇ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ.....	32
<i>Семенова І.</i> ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ.....	35
<i>Ткач А.В.</i> ПСИХОЕМОЦІЙНИЙ СТАН ЛЮДИНИ ТА САМОДОПОМОГА ПІД ЧАС БОЙОВИХ ДІЙ.....	41
<i>Червоний О.О.</i> ВАЖЛИВІСТЬ ТРЕНІНГІВ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ДЛЯ ПРОФЕСІЙНИХ ТА ОСОБИСТІСНИХ НАВИЧОК І ЯКОСТЕЙ ІТ-СПЕЦІАЛІСТІВ	43

ІННОВАЦІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ УЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У СУЧАСНОМУ ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Боляк Т.М.

*аспірант факультету
менеджменту освіти та науки
Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова
м.Київ, Україна*

У ХХІ столітті освіта перетворюється на одне з основних джерел стратегічних ресурсів людського капіталу та знань, що визначають загальний рівень розвитку суспільства. Освіта, яка вчить жити успішно в сучасному світі, має велику цінність.

Одним із завдань, які вирішує сучасна школа, є формування духовно, інтелектуально, психологічно підготовленого до самостійного життя випускника. Сьогодні диктує, що суспільству потрібна професійно-компетентна молодь, яка вміє швидко адаптуватися в нестабільних умовах, здатна до ризику, самостійного вибору сфер діяльності, поведінки, орієнтованої на успіх, саморегуляцію. Життєвий успіх особистості – це результат стратегії й тактики, він твориться на основі системи цінностей, мотиваційної сфери та сформованого ідеалу свого майбутнього.

Метою функціонування школи та навчальної діяльності учнів має стати не сукупність знань з певних дисциплін, а компетентність особистості як загальна здатність, інтегрований результат навчання, як складний комплекс, що характеризує здатність індивідуума успішно функціонувати та адаптуватися до вимог життя, знаходити правильні рішення у конкретних навчальних, життєвих, а майбутньому і професійних ситуаціях.

Тому сьогодні головне завдання школи – не вчити, а навчати вчитися, підготувати учня до неперервного навчання. Тому мають змінитися функції учня і функції учителя. Перший повинен буде разом із засвоєнням відповідних знань розвивати в собі здатність,

навички, уміння самостійно їх шукати, тобто оволодівати науковим методом пізнання. Другий же відповідно – допомогти першому навчитися вчитись. Учитель – головна постать в освітньому процесі. Педагог – представник однієї із найбільш соціально значущих людських професій, робота якого орієнтована на розвиток і формування людини

Зважаючи на сучасні виклики, зумовлені трансформацією вітчизняної освіти, можна стверджувати, що сьогодення вимагає від учителя досягнення високого рівня інноваційної компетентності як обов'язкової складової професійної компетентності сучасного вчителя початкової ланки, що забезпечують успіх освітніх змін.

Визначимо сутність поняття «інноваційна компетентність учителя».

Інноваційна компетентність, за словами І.Дичківської є системою мотивів, знань, умінь, навичок, особистісних якостей вчителя початкової школи, що забезпечує ефективність використання нових педагогічних технологій у роботі з учнями [1, с. 156].

Л.Петриченко визначає інноваційну компетентність вчителя як складну, інтегративну якість фахівця, що зумовлюється особливостями інноваційної діяльності, наголошуючи на її творчому характері та спрямованості на дослідно-експериментальну роботу [1, с. 157].

К.Артамонова наголошує на тому, що інноваційна компетентність є результатом теоретичної і практичної готовності вчителя до здійснення професійної діяльності з використанням нововведень та має такі базові складові професійної підготовки: цінно-сміслові орієнтири підготовки, структуру та зміст процесу професійної підготовки, педагогічний інструментарій та педагогічні умови професійної підготовки [1, с. 157].

Заслуговують на увагу визначені науковцем найбільш загальні ознаки інноваційної компетентності вчителя, зокрема: особистісна спрямованість на освоєння нового, готовність до змін у способах діяльності, стилі мислення; суб'єктивність ціле покладання, цілездійснення і самореалізації; чіткість професійної

позиції, усвідомлення соціальної значимості інновацій, включення у соціальну творчість; відповідність складу компетентності структурі інноваційної діяльності; ефективність способів реалізації системи знань, умінь, навичок на всіх етапах інноваційного процесу, здатність до творчого підходу у вирішенні професійних задач; цілісність сукупності компетенцій, що входять до інноваційної компетентності як системного утворення; високий рівень професіоналізму, який базується на осмисленні й вдосконаленні власного педагогічного досвіду [3, с. 48].

Інноваційна компетентність вчителя виявляється в його авторській педагогічній системі, в оновлених, більш ефективних формах, способах, методах, відповідно до якісно нових результатів навчально-виховної діяльності, одержаних внаслідок реалізації інновацій.

Важливим для даного наукового дослідження є висновок О.Ядришнікової, яка вказує на те, що інноваційна компетентність є складовою професійної компетентності вчителя початкової школи, яка забезпечує розвиток здібностей і готовності педагога бути успішним в інноваційній діяльності; його структуру складають інноваційне мислення, культура інноваційної діяльності, рефлексія інноваційної діяльності [3, с. 49].

Аналіз наукової літератури, дає можливість визначити поняття «інноваційна компетентність учителя» – це система мотивів, знань, умінь, навичок, особистісних якостей педагога, що забезпечує здійснення ним усіх етапів інноваційної професійної діяльності: від моделювання та прогнозування до впровадження нововведення.

Базуючись на аналізі наукових доробок можна виокремити складові інноваційної компетентності учителя початкової ланки:

- *мотиваційно-ціннісна* (мотивація до успіху в діяльності скерованій на здійснення освітніх змін, усвідомленість необхідності інноваційної діяльності та прагнення до здійснення, позитивне сприйняття педагогами інновацій в освітньому процесі);
- *інформаційно-когнітивна* (обізнаність щодо інновацій в освіті, знання для здійснення інноваційної діяльності, прагнення і

здатність їхнього здобуття, навички творчого осмислення та модифікації перспективного педагогічного досвіду);

- *комунікативно-перцептивна* (стресостійкість, аутопсихологічні і перцептивні знання, вміння та досвід безоціночного сприйняття іншої людини, її розуміння, здатність до нестандартного, творчого розв'язання завдань у процесі педагогічної взаємодії, уміння та досвід встановлювати психологічний контакт, упроваджувати в практику оригінальні засоби взаємодії з учасниками освітнього процесу для їхнього розвитку, нетрадиційно розв'язувати різні психолого-педагогічні ситуації);

- *креативно-дієва* (вміння та досвід організовувати власну діяльність на творчій основі, інтеграції та вдосконалення вже відомих елементів, прийомів, методів педагогічної діяльності, навички педагогічної імпровізації, створювати та застосовувати об'єктивно нові, оригінальні моделі, освітні технології, форми прийоми і засоби навчання і виховання, що забезпечують високу результативність та якість освітнього процесу, навички мобільної реакції і корекції цього процесу) [5, с. 3-7].

Відтак, інноваційна компетентність є складовою професійної компетентності учителя початкової школи, яка є сукупністю специфічних знань, умінь, здібностей, установок і здатності, оптимальних для здійснення ефективної інноваційної діяльності.

Значимо, що сутність компетентності виявляється саме у здатності і досвіді застосування на практиці певних знань, умінь і навичок, тому актуалізація інноваційної компетентності є важливим чинником у здійсненні ефективної інноваційної діяльності.

Інноваційна компетентність вчителя початкової школи, як зазначалося вище, є динамічним утворенням та потребує неперервного розвитку і актуалізації.

Інноваційна компетентність вчителя початкової школи розглядається як складова професійної компетентності освітнього процесу ХХІ століття, передбачає систему мотивів, професійних знань, умінь, навичок, досвіду, певних особистісних якостей учителя, що забезпечує здійснення усіх етапів інноваційної діяльності.

Література:

1. Берека В.Є., Галас А.В. Професійна компетентність вчителя початкових класів: навчально методичний посібник для вчителів. Харків: Вид-во «Ранок», 2018. 496 с.
2. Борисова С.В. Формування технологічної компетентності майбутнього вчителя технологій засобами інформаційно-комунікаційних технологій: монографія / С.С. Батурін, В.В. Борисов, С.В. Борисова. Краматорськ: Вид. ЦТPI - “Друкарський дім”, 2020. 140 с.
3. Довга Т.М. Імідж – портрет учителя початкової школи: візуалізація професійних вимог та соціальних очікувань. *Рідна школа*. 2017. №3/4. С.20-25.
4. Ваколя Т.І. До проблеми професійної компетенції вчителя початкової школи. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: “Педагогіка, соціальна робота”*. 2018. №34. С.48-51.
5. Ляшенко О.М. На шляху до Нової української школи. *Рідна школа*. 2018. №1. С. 8-10.
6. Савченко О.В. Початкова освіта в контексті ідей Нової початкової школи. *Рідна школа*. 2018.- №37. С.3-7.
7. Тивонюк І.М. Професійна компетентність вчителя — необхідна умова вдосконалення його педагогічної компетентності. *Проблеми підготовки сучасного вчителя*. 2010. №1. С. 150-154.
8. Щур В.А. Методична компетентність майбутнього вчителя початкових класів: теоретичний аналіз: матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф.; Тернопільський ОКППО. Тернопіль: Крок. 2021. С.22-24.
9. Ягоднікова В.В. Професійна компетентність сучасного педагога: методологія, теорія, методика, практика: моногр. Одеса: видавець Букаєв Вадим Вікторович, 2019. 286 с.

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Журавська А.О.

*студентка юридичного факультету
Чорноморський національний
університет імені Петра Могили
м. Миколаїв, Україна*

Інформаційна сфера суспільства, пройшовши тривалий час розвитку та становлення наразі відіграє важливу роль у формуванні соціальних зв'язків. Не маючи чітко визначених нормами права меж, вона існує та розвивається за внутрішніми, властивими лише їй законами, у зв'язку з чим є чутливим фактором життєдіяльності суспільства, нехтування якого може призвести до конфліктів у різних сферах суспільства. Актуальність даної теми полягає у необхідності дослідження феномену адміністративно-правової відповідальності у інформаційному просторі та виявлення його основних ознак.

Інформаційна сфера на сьогодні перебуває під правовою охороною, зокрема, адміністративного, цивільного, кримінального, трудового та інших галузей права. У межах кожної із них відображені правові механізми, котрі можуть бути застосовані до правопорушників за той чи інший вид протиправного діяння в інформаційній сфері. Безпосередньо проблематика адміністративної відповідальності в галузі обігу інформації висвітлена у працях Ч.Н. Азімова, І.Л. Бачило, А.Б. Венгерова, С.Д. Волошко, О.В. Палушкіна, В.О. Калятїна, Л.П. Коваленка й інших.

Поняття адміністративної відповідальності є досить дискусійним серед учених і розглядається з багатьох точок зору. Така неоднозначність підходів зумовлена відсутністю в законодавстві чіткого визначення як поняття адміністративної відповідальності, так і поняття “інформаційні проступки”. О. В. Палушкін розгля-

дає поняття “адміністративне інформаційне правопорушення”, як суспільно небезпечне, протиправне, винне діяння (дію чи бездіяльність) деліктоздатної особи, що посягає на встановлений порядок управління, яке вчинене в інформаційній сфері чи з використанням інформаційних засобів або технологій роботи з інформацією незалежно від її форми, чи в іншій сфері людської діяльності в умовах інформаційного середовища [1, с.116].

Інститут адміністративної відповідальності в інформаційній сфері має своєрідну специфіку правового регулювання, що зумовлено природою інформаційних правовідносин. Як зазначає О. К. Тугарова, специфічні ознаки інституту адміністративної відповідальності в інформаційній сфері такі:

1. За допомогою цього інституту здійснюється захист не тільки адміністративно-правових відносин, а й відносин, урегульованих нормами інших галузей права, зокрема інформаційного, фінансового, медіаправа тощо.

2. Підставою для адміністративної відповідальності є вчинення правопорушення (проступку), передбаченого нормами КУпАП та іншим законами, що регулюють порядок створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони та захисту інформації.

3. Перелік заходів адміністративної відповідальності, що застосовуються до особи, яка вчинила адміністративне правопорушення в інформаційній сфері, є дещо ширшим і не завжди закріплений у нормах КУпАП, проте за своєю юридичною природою такі заходи є адміністративним стягненням і не виключають можливості настання адміністративної відповідальності.

4. Повноваження органів, які в межах своєї компетенції наділені правом застосовувати адміністративні стягнення за адміністративні правопорушення в інформаційній сфері, визначаються в нормативних приписах КУпАП та інших нормативно-правових актах, якими врегульовано порядок створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони та захисту інформації в Україні [2, с. 79].

Найдоцільніше при розгляді інформаційних правопорушень,

за які передбачається адміністративна відповідальність, було б конкретизувати їх саме за видовою ознакою, а тому виділяти їх як адміністративно — інформаційні проступки. Відповідно до чинного законодавства немає вичерпного переліку таких правопорушень в одному нормативно-правовому акті. Певна їх кількість передбачена в Кодексі України про адміністративні правопорушення та в таких нормативно-правових актах як: Закон України “Про інформацію”, Бюджетний кодекс України, Податковий кодекс України, Закон України “Про телекомунікації”, Бюджетний кодекс України та інші. Особливістю адміністративно-інформаційних правопорушень, передбачених в КУпАП, є те, що вони не систематизовані в окремому розділі. У цьому ж кодексі є понад сто статей, якими передбачено відповідальність за інформаційні проступки, однак всі вони стосуються порушення права на окремі види інформації, розголошення інформації, несвоєчасне надання інформації, неповне надання інформації, надання недостовірної інформації, відмови в наданні інформації, приховування інформації, недбалого зберігання, псування або ж втрати інформації. Розміщення статей, що передбачають відповідальність за правопорушення в інформаційній сфері, у різних розділах КУпАП призводить до того, що провадження за вказаними правопорушеннями може здійснюватися різними суб'єктами. Так, відповідно до ст. 255 КУпАП, першу стадію провадження у справах про адміністративні правопорушення (порушення справи про адміністративний проступок) в інформаційній сфері найчастіше здійснюють такі суб'єкти: уповноважені на те посадові особи, органи внутрішніх справ, органи Антимонопольного комітету України, органи Служби безпеки України та інші [3]. Деякі з цих суб'єктів під час провадження у справах про адміністративні правопорушення в інформаційній сфері у випадках, прямо передбачених законами України, мають право застосовувати заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Системний аналіз положень КУпАП надає можливість встановити, що за адміністративні правопорушення в інформаційній

сфері до правопорушника можуть бути застосовані такі види стягнень, як: попередження; штраф; оплатне вилучення предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; конфіскація предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; конфіскація грошей, одержаних внаслідок вчинення адміністративного правопорушення [3].

Попередження за адміністративні правопорушення в інформаційній сфері – це стягнення не майнового, а особистісного характеру, що має у більшій своїй мірі виховний та превентивний характер. Воно характеризується широким суб'єктним складом і може застосовуватися як щодо фізичних, так і юридичних осіб, а накладати дане стягнення може як суд, так і позасудові інституції. Штраф є найпоширенішим різновидом адміністративного стягнення за скоєні діяння. При цьому головною метою застосування останнього є відшкодування матеріальної шкоди, що була заподіяна потерпілому та державі. Окрім штрафу до майнових адміністративно-правових стягнень за правопорушення в інформаційній сфері відносять, зокрема, й оплатне вилучення предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення. Конфіскація як адміністративне стягнення полягає у тому, що являє собою примусове позбавлення права приватної власності на певне майно, яке стало знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення. Даний різновид стягнення може бути застосований лише за рішенням суду [4, с. 47].

Серед науковців поширеною є думка про необхідність винесення всіх складів інформаційних правопорушень в окремий розділ КУпАП. Так, А.О. Волкова стверджує, що “для запровадження ефективної правової регламентації адміністративної відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері потрібно внести зміни до КУпАП шляхом виділення окремого розділу, у якому було б закріплено вичерпний перелік правопорушень у сфері обігу інформації” [5, с. 78].

Отже, можна дійти висновку, вдосконалення нормативно-

правового регулювання адміністративно-правової відповідальності у сфері інформаційної безпеки вимагає подальшої систематизації адміністративного законодавства, насамперед шляхом його кодифікації. Нове адміністративне законодавство має бути належним чином узгоджене із сучасними реаліями, що упорядкувало б правову регламентацію інформаційних відносин, порушення яких призводить до адміністративної відповідальності. Тому модернізація відповідальності за правопорушення в сфері інформаційної безпеки, в рамках інституту адміністративної відповідальності, є одним із актуальних напрямів реформування українського адміністративно-деліктного права серед законодавця та науковців.

Література:

1. Заярний О.А. Концептуальна природа та генезис розвитку поняття “Адміністративне правопорушення в інформаційній сфері”. Право і громадянське суспільство. 2014. 2 жовтня (№7). С. 116.
2. Тихомиров О.О., Тугарова О.К. Юридична відповідальність за правопорушення в інформаційній сфері : навчальний посібник. Київ : Нац. акад. СБУ, 2015. 172 с.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України. Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. 1984. дод. до № 50. С. 1122
4. Волкова А.О. Класифікація стягнень за правопорушення в інформаційній сфері. Адміністративне право та процес: актуальні проблеми та шляхи вирішення : тези доп. учасників наук.-практ. семін. (Харків, 21 лют. 2020 р.). Харків, 2020. с. 47-50
5. Волкова А.О. Особливості юридичної відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері. Правова інформатика. 2014. № 1 (14). С. 72–80.

РІЗНІ МЕНТАЛІТЕТИ ТА МЕТОДИКИ ВИХОВАННЯ

**Коц Сюзанна Миколаївна ,
Коц Віталій Павлович**

*к.б.н., доценти, доценти кафедри
анатомії та фізіології людини*

ім. Я.Р. Синельникова,

Маракіна Анжеліка Генадіївна
*студентка природничого факультету
Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С.Сковороди,*

Харків, Україна

У сучасному світі Китай зараз переживає економічний і інтелектуальний підйом і претендує на звання супердержави. І це завдяки потенціалу його жителів (високій працездатності, терпінню, вмінню навчатися). Є думка, що причина у системі виховання дітей даної східної держави, на відміну від Заходу.

При порівнянні східної та західної методик виховання визначемо наступні основні моменти. Згідно позиції щодо виховання дитини Заходу, то кожна дитина талановита по-своєму. Треба лише допомогти їй розвиватися, але ні в якому разі не давити, не вказувати і не карати за погані оцінки. Позиція класична вихователів Китаю (мама та батьків також), що 95% людей - ліниві. Лише 5% у змозі самоорганізуватися і досягнути чогось без підтримки. Іншим необхідні "чудесні пенделі". Особливо дітям, які ще не розуміють, що праця та наполегливість – основа успіху. Китайські батьки можуть вимагати від дітей отримувати лише відмінні оцінки. Причому по усім предметам – як по математиці, так і по літературі та малюванню. Якщо китайська дитина отримає добру, а не відмінну оцінку (а такого ніколи не станеться) – спочатку буде вибух, з криками та галасом. Потім нещасна китайська мама знайде десяток, а краще сотню тестових завдань по цьому предмету і буде займатися ними з дитиною до тих пір, поки не відчує, що той точно отримає п'ятірку.

Західні ж батьки можуть лише попросити своїх дітей вчитися краще. І, якщо прохання виявляться безуспішними, знизувати плечима, мовляв, він талановитий у чомусь іншому... А пізніше ті ж батьки намагаються впевнити себе, що їх не розчарує те, яких успіхів добилися їх діти

З позиції Заходу – дитина – це особистість від народження. Він – найкращий, навіть не дивлячись на невдачі. Треба виховувати і поважати його почуття власної гідності у будь-якій ситуації.

Позиція Сходу : дитина - не особистість, поки справою не докаже своє право на поступки і рішення. Приверженці східного виховання вважають, що західні батьки занадто переймаються про відчуття власної гідності своїх дітей. Західні батьки намагаються впевнити дитину, що вона краща, не дивлячись на оцінки чи невдалі виступи на концерті. Східні батьки вважають, що в цьому випадку одна із найгірших речей, яку батьки можуть зробити для самооцінки своєї дитини – це дозволити дитині розслабитися і здатися під приводом :”Ну такий ось я...”. Китайські батьки цінують силу, а не слабкість. І вчать своїх дітей тому ж.

З позиції Заходу: дитина повинна сама вирішувати, чим їй займатися. Дитина нічого не винна своїм батькам. Головне, щоб вона була щасливою. На Сході вважається, що дитина – сира глина, із якої лише шляхом кропіткого навчання і жорсткого виховання можна виліпити “витвір мистецтва” – дорослу успішну людину. Тому на Сході те, що будуть вивчати та чому навчатися будуть діти, вирішують лише батьки. Відчуття щастя дитини до уваги не приймається.

Важко отримувати задоволення від того, у чому ти не досяг успіху. Тому діти не люблять грати гамми; не люблять робити болочу розтяжку на тренуванні; не люблять вчити таблицю множення і вирішувати складні задачі. У них не виходить (як це завжди буває із новачками) – тому перша реакція :” Я не отримую задоволення, я не щасливий, я не хочу цим займатися!”. Батькам потребується сила духу, щоб заставити дитину займатися болочим для нього заняттям. Дитина – улюблена дитина! – може плакати і протидіяти, тому західні батьки, які не мають сили духа,

як правило здаються зразу. Китайські ж батьки не здаються. І китайська стратегія спрацьовує: сльози ображеної зайвою працею дитини потім повертаються його сльозами подяки.

У випадку західного виховання виховується в теорії щастива дитина, але неконкурентоздатна. У випадку східного виховання – сильна, успішна, але нещаслива. Як завжди кращий варіант десь посередині, як мікс між західним та східним вихованням. Адже психічний розвиток дитини залежить від великої кількості факторів [7]. Серед них і поведінкові реакції оточуючих людей і саме фактори навколишнього середовища. І треба пам'ятати про негативний вплив стресу, неодноразово відмічають у наукових публікаціях дослідники [1-9, 15], що призводить до зниження функціональних можливостей кардіореспіраторної системи [10-14] та можливо проблем травної системи та опорно-рухового апарату.

Література:

1. Коц С. Н., Коц В.П., Луганська В.О. Дослідження рівня особистісної тривожності у сучасної молоді. The 18th International scientific and practical conference “The World During a Pandemic: New Challenges for Science” (19 – 20 April, 2021) Pegas Publishing, Canada, Ottawa. 2021. – с. 63-68.

2. Коц С.Н., Коц В.П. Особливості психофізіологічної емоційної компоненти та стресостійкість у студентів-спортсменів. Стратегічне управління розвитком фізичної культури та спорту: збірник доповідей VI Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю. - Харків, 17-19 травня 2018 року. ХДАФК, 2018. С. 174-178.

3. Коц С.Н., Коц В.П. Особливості комунікативної компетентності та стресостійкість. Педагогіка здоров'я: збірник доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції. - Харків, 18-19 травня 2018 року. С. 188-191.

4. Коц В.П., Коц С.М. Вплив на психофізіологічні показники дітей з високою тривожністю програми відпочинку ПЗОВ. Тенденції розвитку психології та педагогіки: збірник наукових праць Міжнародної науково-практичної конференції. - Київ, 4-5 листопада 2016 року. С. 44-49

5. Коц С.М., Коц В.П. Реалізація вирішення проблеми високої тривожності у дітей та підлітків педагогічним колективом у дитячому оздоровчому позамиському таборі. Психологія та педагогіка сучасності: проблеми та стан розвитку науки і практики в Україні: збірник тез наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції. – Львів, 21-22 серпня 2015 року. С. 57-61.

6. Коц В.П., Коц С.М. Навчальний процес і проблема профілактики високої тривожності у студентів. Актуальні питання педагогіки та психології: наукові дискусії. - Харків, 2015. – С. 51-55.

7. Коц С.М., Коц В.П. Фізіологія вищої нервової діяльності. Навчальний посібник. Харків: ХНПУ імені Г. С. Сковороди, 2016. – 204 с.

8. Коц С.М., Коц В.П., Яценко В. В. Вплив інтернет-мережі на складові емоційного інтелекту сучасної молоді. Science and technology. Lublin. 2021. С. 17-22.

9. Коц С.М., Коц В.П., Пилипенко В. А., Пономарьова Б. В. До питання впливу соціальних мереж на психічне здоров'я підлітків. Development of science and technology in a pandemic: for being an active participant in LXXIII International Scientific and Practical Conference 18 жовтня 2021 року. м. Львів, Україна. С. 72-76.

10. Коц С.М., Коц В.П., Удовик Т.Г. Адаптаційний потенціал сучасних дітей віком 10-11 років. Formation of innovative potential of world science: collection of scientific papers «SCIENTIA» with Proceedings of the I International Scientific and Theoretical Conference (Vol. 2), May 7, 2021. Tel Aviv, State of Israel. С. 97-100.

11. Коц С.М., Коц В.П., Кондратенко А. О., Кривцун К. В. Характеристика функціонального стану серцево-судинної системи дітей. Development of science and technology in a pandemic. Львів, 2021. – С. 67-71.

12. Коц С.М., Коц В.П. Дослідження функціонального стану серцево-судинної системи дітей шкільного віку. Альманах науки. 2019. № 11/1 (32). С.4-8.

13. Коц С.М., Коц В.П., Коваленко П.Г. Характеристика функціонального стану серцево-судинної системи дітей шкільного віку. Біорізноманіття, екологія та експериментальна біологія. 2021; Том 23(№1): 68-76.

14. Коц С.М., Коц В.П., Кондратенко А.О. Дослідження рівня функціональних показників дихальної системи дітей шкільного віку. Грааль науки. 2021 жовт.; (№ 9). С.160-164.

15. Пономаренко О.С., Коц С.М., Коц В.П. Вивчення стресостійкості у сучасних умовах та способи її підвищення. Актуальні проблеми сучасної науки, ХІІ Міжнародна науково-практична конференція. – м. Вінниця, 6 квітня 2020 року. – Ч.7. – С. 53-56. (с. 80).

УДК 811.161.1

Філологічні науки

НАВЧАЛЬНО-МОВЛЕННЄВА СИТУАЦІЯ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ КИТАЙСЬКИМИ СТУДЕНТАМИ

Макаренко А.Г.

*викладач Підготовчого відділення
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Навчально-мовленнєва ситуація (далі НМС) як поширений спосіб навчання мовної діяльності заслуговує на особливу увагу: використання НМС у процесі навчання допомагає учням краще засвоїти нові знання, виробити необхідні навички та вміння спілкування мовою, що вивчається.

Це особливо важливо для китайських студентів, які мають труднощі саме в усному спілкуванні. Використання ефективного ситуаційного навчання української мови допомагає китайським студентам швидко адаптуватися до української мови, яка є для них іноземною, та успішно послуговуватися мовою.

Китайські студенти доволі часто замкнуті, неохоче висловлюють свої думки публічно. Саме через ці етнокультурні особливості, зумовлені рідною мовою і культурою, у процесі вивчення української мови китайським студентам важко дається вільне спілкування мовою, що вивчається, хоча вони і мають, як правило, гарні знання граматики.

«Більшість китайців мають некомунікативний стиль вивчення іноземних мов, вони легко виконують підстановочні вправи, але важко опановують мовними навичками, важко долають психологічний бар'єр у процесі комунікації до появи повної впевненості у засвоєній лексиці та граматичних правилах, хоча насправді вони вже добре засвоїли правила іноземної мови » [4, с. 288-291].

Тому, по-перше, виправляючи помилки та аналізуючи неправильні відповіді в аудиторії, викладачі повинні також звертати увагу на психологічні особливості студентів та у процесі роботи, намагатися бути гнучкими.

По-друге, у процесі вивчення нових слів та понять китайські студенти звикли дуже часто користуватися словниками. Викладачі повинні звертати увагу на цю проблему, заохочувати використання ситуаційного розуміння для відгадування значень слів та допомагати студентам запам'ятовувати слова. Користуватися словниками вони можуть в рамках курсу вивчення певних тем, а також треба виділити спеціальний час для роботи над розширенням словникового запасу.

По-третє, усі знання починаються із сприйняття. Сприйняття може зробити абстрактні знання конкретними та візуальними, що дуже корисно на заняттях з вивчення іноземних мов. НМС дозволяє студентам поринути у світ уявних предметів та ситуацій, що стимулює їх інтерес до навчання та перетворює нудну діяльність з вивчення важкої іноземної мови в активний творчий процес.

В описі НМС, як правило, зазначаються:

- учасники комунікативного акту, їх ролі зв'язки;
- характеристика кожного з комунікантів (наприклад, вік, підготовленість до сприйняття інформації, особисті якості та ін.);

- обстановка спілкування, місце, дистанція між розмовляючим та слухаючим, особливості акустики, наявність мікрофона тощо;

- цілі спілкування та його предметна основа(тобто для чого організується спілкування, його завдання, про які повинен повідомити викладач).

Мовні ситуації прийнято класифікувати на канонічні і неканонічні.

Канонічними вважаються ситуації, коли час виголошення (час говорить) синхронно часу його сприйняття (часу слухача), тобто визначено момент мовлення; коли говорять знаходяться в одному і тому ж місці і кожен бачить те ж, що і інший; коли адресат - конкретна особа і т. п.

До канонічних ситуацій можуть бути віднесені ігри в аудиторії, які стимулюють інтерес студентів до навчання та є важливою частиною ситуаційного навчання. Ігри розважають студентів, але також сприяють розвитку їх когнітивних, емоційних та життєвих навичок, сприяють тому, щоб студенти могли більш ефективно вчитися та швидше засвоювати знання. Грамотне використання ігор у викладанні української як іноземної може ефективно стимулювати та розвивати інтерес студентів до навчання, зміцнювати впевненість у собі та сприяти як розвитку їх навичок спілкування, так і загальному розвитку.

Застосовуючи навчально-мовленнєві ситуації, ми можемо досягти найкращих результатів за відносно короткий період часу, при цьому розвиваючи мислення та уяву та впливаючи на розвиток емоцій та особистості наших студентів.

Наприклад:

1. Рольова гра. Викладач створює НМС: Сьогодні неділя зараз ми в автобусі. Іван – водій. Іра сидить в автобусі, вона їде до зоопарку, в автобусі більше немає вільних місць. На зупинці в автобус увійшла старенька. Ніхто не поступається їй місцем, що ви робитимете, Іро?...

У цій НМС кілька студентів можуть брати участь одночасно або по черзі. У нашому випадку Іра та старенька – головні учасники, яких прийнято називати адресат та адресант. Другими

учасниками в даній мовній ситуації виступають Іван і пасажери, які в основному грають ролі спостерігачів і порадників. В результаті студенти дізнаються, що потрібно говорити, коли поступаєшся місцем у транспорті, і зможуть виконати навчальне завдання у невимушеній та приємній обстановці.

Неканонічні ситуації характеризуються такими моментами: час виголошення висловлювання, може не збігатися з часом адресата; вислів може не мати конкретного адресата (ситуація публічного виступу).

Наприклад: нехай учні напишуть листи один одному про поїздку до Києва (на e-mail або в чат).

Ми вже згадували той важливий фактор, що викладання української мови китайським студентам має адаптуватися до характерних особливостей студентів як представників китайської мови та культури. Китайські студенти часто відмовляються активно спілкуватися, бо бояться помилитися. Для китайця чи китаянки дуже важливо не втратити обличчя. Ні для кого не секрет, що кожен із них страждає від мовного бар'єру, пов'язаного з вищезгаданими причинами.

Це серйозна проблема, яку можна усунути шляхом занурення в культуру країни мови, що вивчається – використовуючи ігрові технології. У ході рольової гри студенти відчують невимушеність ситуації, забувають про страх зробити помилку та починають робити кроки назустріч викладачу [2, с.3].

а. Рольові ігри.

Ми пропонуємо застосовувати рольові ігри як один із видів НМС, використовуючи їх навчальний ефект при оволодінні українською мовою елементарного та базового рівнів китайськими студентами.

Зважаючи на те, що у фокусі нашої уваги знаходяться китайські студенти які володіють мовою на елементарному та базовому рівні, вважаємо, що слід застосовувати різні рольові ігри залежно від їхнього рівня.

1. Для студентів елементарного рівня використовуємо рольову гру, яка може бути побудована на основі діалогу чи

тексту. Студенти можуть спочатку ознайомитися з основним діалогом, так як вони мають малий словниковий запас. Після цього створюють свою версію діалогу на основі наявного у підручнику. Новий діалог може бути схожим на основний діалог, але необхідно замінити деякі слова або вирази.

2 У процесі підготовки студентам базового рівня спочатку повідомляють, яку роль вони гратимуть. Наприклад: який вік, яка професія, що треба робити і навіщо.

На відміну від першого варіанта особливості рольової поведінки відомі лише виконавцю. Для інших учасників важливо вгадувати поведінку своїх партнерів та відповідним чином реагувати на їхні власні реакції.

Такий вид гри дозволяє учням створювати якнайбільше прикладів діалогів відповідно до своїх власних ідей. Для студентів базового рівня це відмінний вид вправ з навчання усного спілкування під час уроку.

b. Висловити думку.

На відміну від розрахованих на багато користувачів рольових ігор при створенні проблемної ситуації тільки один студент висловлює свою думку, погоджується або спростовує думку співрозмовника, а інші слухають його (її) і виступають в якості аудиторії. Викладач повинен заздалегідь поінформувати студентів про тему, спонукати їх познайомитися з моделями речень та ключовими словами, а також скласти план мовлення.

Після того, як студенти висловили свої думки, викладач та інші студенти можуть ставити запитання, а також висловлювати різні думки. У ході обговорення і оратор, і студенти, які виступають як аудиторія, фактично спілкуються українською; навчаються, як будувати оповідальні, запитальні та негативні висловлювання українською мовою.

c. Вираз думки письмово.

Письмо та письмова мова у методиці навчання іноземної мови виступають не тільки як засіб навчання, але дедалі більше як мета навчання мови.

Психологи з'ясували, що почутий матеріал засвоюється на

10%, побачений на 20%, почутий і побачений на 30%, записаний на 50%, під час промови на 70%, при навчанні товариша на 90% [4, с.290]. Вони вважають, що основою письмової мови є усне мовлення.

Уявна мовна ситуація може створюватися різними шляхами:

а) За допомогою словесних роз'яснень. Викладач може вводити їх у процесі бесіди чи записати.

б) За допомогою наочних посібників та словесних роз'яснень. Компоненти мовної ситуації можуть бути відтворені у аудиторії за допомогою репродукцій картин, музики чи уривків із кінофільмів тощо.

Види НМС також можна виділяти за такими критеріями:

1) адекватність процесу комунікації: тут розрізняють природні НМС, тобто ті, у яких визначено коло предметів, які спонукають до висловлювання і уявні НМС, тобто створені образотворчими засобами або уявою;

2) спосіб відтворення: за цим критерієм розрізняють позамовні НМС (або екстралінгвістичні), тобто ті, що створюються за допомогою немовних засобів, та мовні, коли стимул створюється за допомогою опису [3, с. 125].

Серед НМС рольова гра зайняла перше місце за популярністю, оскільки вона інтерактивна, а це приваблює сучасних студентів. У процесі рольової гри студенти змінюються ролями, стаючи то учасниками, то слухачами. Коли вони стають учасниками реального спілкування, засвоєння мови відбувається активно і відразу відчуваються результати.

Рольова гра є найбільш ефективним засобом для розвитку навичок та умінь усного мовлення у китайських учнів. Найголовніша мета такої гри - дати їм можливість говорити і розуміти українською, щоб розвивати навички аудіювання та говоріння, а також щоб позбутися сором'язливості, наважуватися брати на себе ініціативу говорити.

3) З погляду ефективності засвоєння матеріалу результати експерименту показують, що вираження думки у письмовій формі дуже корисно для засвоєння матеріалу.

По-перше, письмо допомагає учням підвищити точність використання української, оскільки поки студенти пишуть, вони осмислюють те, що пишуть, звертаючи увагу до граматики, орфографію, пунктуацію тощо.

По-друге, різниця між письмовою та усною мовою полягає в тому, що учні можуть перевірити та відредагувати написане. Кожне виправлення – це покращення початкового тексту. Чим більше ви пишете, тим краще будете володіти мовою.

По-третє, процес письма може покращити здатність до логічного мислення та аналізу. Незалежно від обсягу написаного тексту, він вимагає осмислення та підготовки. Тренуючи навички письма, ми розвиваємо у наших студентів аналітичні здібності.

На закінчення хотілося б сказати, що при використанні НМС викладачам слід звернути увагу на наступні моменти:

1. Необхідно ретельно проводити попередню організацію та планування НМС: заздалегідь вибрати тему та ілюстрації НМС.

2. Викладач повинен постійно керувати мовною діяльністю студентів. При необхідності викладач може пояснювати помилки студентів, виправляти фонетичні та інтонаційні помилки, а також доповнювати ситуацію відомостями про українську культуру, традиції, звичаї та звички.

3. Викладач повинен відпрацьовувати лексику у ситуаційних вправах, спонукати кожного студента використовувати різні способи самовираження. Наприклад, студенти можуть змінити зміст діалогу відповідно до власних ідей. Тільки так можна досягти потрібного ефекту – вміння висловлювати свої думки українською відповідно до певної ситуації.

4. Необхідно прагнути постійно вдосконалювати застосування НМС та формулювати нові ситуації, покращуючи комунікативні навички студентів.

Література:

1. Анциферова 2005 – Анциферова О.В. Комунікативно-мовленнєва ситуація як основа розвитку умінь у говорінні під час навчання РКИ: 1 сертифікаційний рівень, 2005.

2. Діомідова 2012 - Діомідова Г.С. Рольова гра на уроках іно-

земної мови, 2012. Електронний ресурс, URL: <https://nsportal.ru/shkola/inostrannye-yazyki/library/2012/02/12/rolevaya-igra-na-urokakh>

3. Ладиженська 1986 - Ладиженська Т.А. Живе слово: Усна мова як предмет навчання. М., 1986.

4. Тань 2017 - Тань Я. Етнопсихологічні особливості навчання китайських учнів // Молодий учений. 2017 № 17. С. 288-291.

УДК 338.5

Економічні науки

ДИВЕРГЕНЦІЯ НА ФОНДОВОМУ РИНКУ

*Ніколаєнко А.О.,
студентка фінансово-економічного факультету
Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»
м. Дніпро, Україна*

Будь-який трейдер, здійснюючи технічний аналіз, прагне побачити, куди рухатиметься ціна тієї чи іншої валютної пари чи іншого активу. Адже від цього залежить, чи отримає він прибуток на Форекс чи ні. Щоб отримати прибуток, важливо бачити дивергенцію Форекс на будь-яких таймфреймах.

Дивергенція в трейдингу виникає, коли показання випереджаючих індикаторів починають розходитися з графіком котирувань. Ця розбіжність може бути виражена у формі невеликого відставання або прямої суперечності, але завжди складатиметься з настроїв учасників ринку. Відмінність дивергенції від інших торгових концепцій полягає в тому, що її сигналам можна довіряти в різних ситуаціях: під час тренду, ризикованої торгівлі на розвороті і навіть визначення кращого моменту завершення торгівлі.

Варто враховувати, що можуть бути різні приклади дивергенції:

1. Звичайна чи класична дивергенція (рис. 1) дозволяє побачити розворот тренду. Це хороший сигнал на короткий

продаж чи довгу купівлю.

Рис. 1. Звичайна ведмежа та бичача дивергенції

Щоб визначити на ринку ведмежу дивергенцію, трейдер повинен поглянути на максимальні значення ціни, а також на відповідний індикатор. Класична ведмежа дивергенція спостерігатиметься тоді, коли виконуватимуться певні умови: на графіку ціни має з'явитися високий максимум, індикатор має показати нижчий максимум. Для визначення класичної бичачої дивергенції слід звертати увагу на мінімуми графіка, а також індикатора. Якщо на ринку є звичайна бичача дивергенція, тоді японські свічки намалюють нижчу ціну, а індикатор навпаки – вищий мінімум. У такому випадку варто очікувати висхідного руху, тобто трейдеру потрібно приготуватися до купівель.

2. Розширена дивергенція (рис. 2) схожа на звичайну дивергенцію, однак у цьому випадку графік руху ціни вимальовує фігуру, дуже схожу на подвійну вершину чи подвійне дно. Поряд з тим, що друга вершина (або дно) на графіку ціни знаходиться на тому ж рівні, що й перша, індикатор вимальовує другий максимум (або мінімум) на іншому рівні, який значно відрізняється від першого.

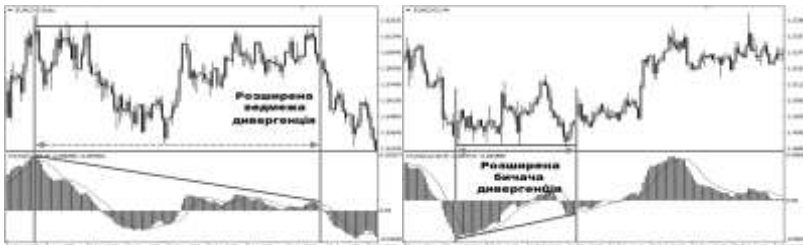

Рис. 2. Розширена ведмежа та бичача дивергенції

Якщо на графіку спостерігається розширена ведмежа дивергенція, це може означати лише одне: ціни будуть знижуватися, тому потрібно шукати можливості для продажу. Для визначення розширеної ведмежої дивергенції, трейдер повинен звернути увагу на піки як графіка, так й індикатора. Зазвичай цей вид дивергенції спостерігається на вершинах під час великого руху.

Якщо графік показує бичачу розширену дивергенцію, значить потрібно шукати можливість для купівель, оскільки ціни підуть вгору. Щоб розпізнати в терміналі розширену бичачу дивергенцію, необхідно насамперед звернути увагу на нижню частину або мінімуми не лише ціни, а й підвального індикатора.

3. Прихована дивергенція - це дивергенція, яка є сигналом продовження тренду та побачити її набагато складніше (рис. 3). Мало хто з трейдерів знає про її існування. Подібно до звичайної дивергенції прихована дивергенція може бути сигналом до відкриття або довгої, або короткої позиції.

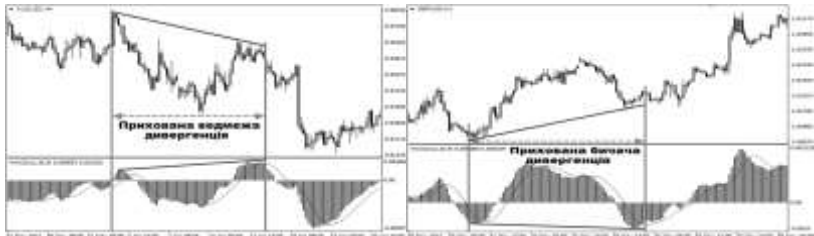

Рис. 3. Прихована ведмежа та бичача дивергенції

Щоб побачити приховану ведмежу дивергенцію Форекс, потрібно визначити піки свічок або максимуми ціни, а також індикатора. Для визначення прихованої дивергенції можна використовувати індикатор MACD. Така картина вимальовується лише тоді, коли ціна рухалася вниз. Якщо в цей момент індикатор показує дивергенцію, значить, надалі очікується нисхідний рух.

Щоб виявити приховану бичачу дивергенцію, потрібно звертати увагу на мінімуми графіка і навіть індикатора. Цей вид розбіжності відбувається тоді, коли ринок спрямований нагору, мале високі мінімуми, а показання індикатора нижчі. Іноді

приховану дивергенцію Форекс порівнюють із рогаткою. Індикатор того чи іншого осцилятора виступає як рогатка. Таким чином, після певної корекції відбувається "катапультування" ціни, тобто її подальший рух у висхідному напрямку.

Дивергенція на Форекс – явище постійне і є одним із найпотужніших елементів технічного аналізу. Перш ніж реагувати на дивергенцію в торгівлі на фондовому ринку, потрібно переконатися в тому, що на ринку є стійка тенденція. Вважають, що дивергенція ефективна виключно на великих таймфреймах, проте практика показує, що непогані результати можуть досягатися і на коротких відрізках.

Література:

1. Investing.com - котирування та фінансові новини. URL: <https://ru.investing.com/>.

УДК: 004.031.42:711.57

Інформаційні технології

«ІННОВАЦІЇ ТА ІНТЕРАКТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СУЧАСНОМУ МУЗЕЙНОМУ ПРОСТОРІ»

П'ятецька Р.О.

*студент факультету дизайн
Київський Національний університет
технологій та дизайну
м. Київ, Україна*

Анотація: *В сьогоднішньому світі все навколо нас перетворюється у цифровий світ – світ технологій. І все те, що не бажає вдосконалюватись залишається в минулому, а згодом перестає існувати. Проте музеї – це надбання цивілізацій, це історично-наукова спадщина еволюції людини. І наше завдання не знецінити значення музеїв у сучасному світі, але навпаки, перевести його на новий рівень, цікавий кожному. Світ технологій такий різноманітний та безмежний, що в ньому знайдеться місце для становлення музеїв як осередків культурно-розважально-пізнавальної системи.*

Ключові слова: *інновація, інтерактивні технології, музейний менеджмент.*

Обмеженість музейних засобів у поданні історичних знань через застарілість підходів та матеріально-технічних ресурсів – це сучасна проблема, яка гальмує розвиток музейного простору та позбавляє його можливості виходу на новий рівень. За останніми даними кількість відвідування музею Ханенків у Києві «у 2020 зросло до 950 тис»[4], у Дніпровському художньому музеї «за 2020 рік – 81 тисяча 300 людей, з них 72 тисячі 730 – в онлайні» [4] та у Хмельницькому обласному художньому музеї «у 2020 році завітали 14 404 людини і 179 тисяч 808 онлайн» [4]. Як ми бачимо, кількість відвідування музею у цифровому просторі значно вища за фізичну присутність. Питання постають в тому: Чи цікаво людям відвідувати музеї? Що може привернути їх увагу? Як поєднати «старе» з «сучасним»? Адже «музей сьогодні – це простір для творчості та експериментів, які вимагають втілення найсміливіших дизайнерських проєктів та ідей, реалізують які дотримуються інноваційних можливостей ексклюзивного мультимедійного устаткування» [4]. Відвідування музею – це процес культурного розвитку. А музей – це скарбниця історії різних держав, сімей та особистостей. Нам всім відомі такі музеї, як Ермітаж у Санкт-Петербурзі, Лувр – Париж, Британський музей – Лондон та багато інших музеїв, діяльність яких спрямована на зацікавленні вашої уваги, забезпечені приємних вражень та емоцій та, найголовніше, у поверненні відвідувача. Багато закордонних музеїв побудували систему цифрового музею та реалізували поняття «інновація» та «інтерактивність». Такою точкою перетину став музейний менеджмент, який тільки набирає оберті в Україні.

Музейний менеджмент – це система управління та організації музейної роботи і діяльності працівників, що є сукупністю професійних методів, засобів і форм управління, з метою результативного виконання усіх функцій музею та забезпечення досягнення цілей закладу. Тобто, це наука, яка зацікавлена у постійному розвитку та взаємодії потреб «продавця» та «покупця», в даному випадку потреба музею та відвідувача. Наразі музей орієнтується на свій розвиток як одного з найваж-

лівіших культурних центрів, а музейна мережа перетворюється на самостійний культурний комплекс. Тобто це вже не той музей, що був у минулому. Музей стає більш відкритим та різностороннім не лише для відвідувачів, а для й митців, які можуть урізноманітнювати музейний простір сучасними виставками. Отже, за таких умов музей перетворюється на платформу культурно-навчально-розвивальної програми, що є перспективою для музеїв України.

Покращуючи менеджмент музею, не можливо уникнути розвиток інтерактивностей у музейному середовищі. Якщо інновації відповідають за перехід до «цифрового музею», то інтерактивність відповідає за взаємодію, так звану участь у пізнавально-розважальному процесі. «Інтерактивный процесс характеризуется высокой интенсивностью коммуникации, общения, обменом информацией, сменой и разнообразием видов деятельности, процессуальностью (изменением состояния участников), целенаправленной рефлексией участниками своей деятельности, взаимодействия, представляя усиленную целенаправленную деятельность педагога и учащихся по организации взаимодействия между собой в целях развития» [2]. Такий підхід до різних категорій відвідувачів є впровадженням в традиційну екскурсію ігрових та театралізованих елементів, можливості для відвідувачів дотику до експонатів. І це не стосується лише дітей шкільного віку, бо наша мета не перетворити музей на ігровий майданчик, проте навпаки, зацікавити будь-якого відвідувача, незалежно від віку та статі, щоб йому захотілося б прийти ще раз. Інтерактивні технології – це процес комунікації, що «... даєть зрителям возможно активного соучастия, не теряя из виду основных задач и системы ценностей учреждения» [3]. Відвідувачі повинні побачити, що прихід до музею не є нудною прогулянкою вздовж стін або змушеним виїздом з класом. Тому запровадження інтерактивностей є виходом на новий рівень.

За кордоном деякі музеї впровадили у свої системи достатньо цікаві інтерактиви, які використовують технічне забезпечення, таке як стіл мультисенсорного сканера, віртуальна

реальність, а також моделі певних експонатів, які можна торкатися руками [5]. В залежності від музею види інтерактивностей, звичайно, будуть різними, але мета залишається незмінною – привернення уваги відвідувачів та зацікавлення їх у наступному візиті. Прикладом можуть слугувати музеї Брюсселю [6]. Звичайно, для реалізування таких проєктів необхідно фінансування. А для цього необхідно розробити проєкт на покращення музею та оновлення його за допомогою інноваційних технологій, які утворюють перетікання між «старим» та сучасним, які змусять вас знову відвідати музей.

Література:

1. Баруткина Л. П. Мультимедиа в современной музейной экспозиции/ Вестник, 2011, с.108.
2. Кашлев С.С. Интерактивные методы обучения. Учебное пособие, Минск, 2004, с.37.
3. Саймон Н. Партиципаторный музей, 2007, с.11.
4. Стаття Катерини Носко URL: <https://suspilne.media/2081-45-hto-poide-na-evrobacenna-zamist-alini-pas-novi-detali-vid-clena-orgkomitetu-dmitra-horkina/>
5. Interactive and Digital Concepts for Exhibitions URL: <https://www.garamantis.com/en/application-area/museum-and-exhibition/>
6. The 10 most interactive museums in brussels URL: <https://www.brussel museums.be/en/museumadvisor/the-10-most-interactive-museums-in-brussels>

РОЗВИТОК КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ УЧНІВ У
ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ СУЧАСНОЇ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Савенко І.Р.

студентка IV курсу 21 ПО с групи,

Науковий керівник: Пуш О.А.

кандидат педагогічних наук

КЗВО «Луцький педагогічний коледж»

м.Луцьк, Україна

З того часу, коли освіта України кардинально змінилася з початками НУШ, виникла необхідність в оновленні методів і прийомів навчання, у запровадженні інноваційних технологій у процес формування в учнів предметних і життєвих компетентностей.

Сучасному суспільству потрібні громадяни, які здатні орієнтуватися у мінливості життя, приймати нестандартні рішення, творчо підходити до вирішення проблем, самооцінювати результати своєї діяльності, вміти мислити гнучко, динамічно, бути здатним адаптувати своє мислення до мислення інших людей. Ці завдання актуальні на кожному етапі шкільної освіти, а її початкова ланка є фундаментом формування критичного мислення.

Критичне мислення – мислення вищого порядку, що спирається на інформацію, усвідомлене сприйняття власної інтелектуальної діяльності. Ряд вчених стверджують, що періодом активного розвитку критичного мислення є молодший шкільний вік. А розпочинати навчати цього варто з перших днів перебування дитини у першому класі.

Освітня технологія розвитку критичного мислення – це сукупність різноманітних педагогічних прийомів. В її основу покладено ідеї Ж. Піаже, Л.Виготського та ін. щодо творчої співпраці вчителя та учня.

Метою цієї технології є:

- ✓ створювати сприятливі умови для творчого мислення дітей;

- ✓ формувати вміння ставити проблему, приймати самостійні рішення та чітко аргументувати свої думки;

- ✓ розвивати самостійність і комунікативні навички;

- ✓ виховувати колективізм, поважне ставлення до співрозмовника [3]. Запровадження цієї технології сприяє набагато кращому засвоєнню знань, адже інтерактивність методики спрямована не на запам'ятовування, а на вдумливий процес пізнання світу, на постановку проблеми та пошуки її вирішення. Особливо хочеться підкреслити, що для впровадження даної методичної системи не потрібно ніяких додаткових обставин.

Єдина необхідна умова - це бажання вчителя працювати.

Учням початкових класів з певного віку доступні такі мисленнєві операції, які є основою для формування критичного мислення: уміння самостійно здобувати знання, робити висновки, порівнювати, просуватися від конкретного до абстрактного.

Саме тому уроки, що сплановані з дотриманням відповідних до технології форм і методів формування та розвитку критичного мислення, створюють плідне підґрунтя для цього під час:

- ✓ опрацювання інформації,

- ✓ розв'язання задач і проблем,

- ✓ оцінки ситуації,

- ✓ оцінки ситуації,

- ✓ вибору раціональних способів діяльності [1].

Структура уроку критичного мислення суттєво не відрізняється від структури класичного уроку:

1. Розминка-орґмомент, створення сприятливого психологічного клімату.
2. Обґрунтування навчання - постановка мети, мотивація до вивчення теми.
3. Актуалізація знань, зацікавленість, відтворення знань та вмінь, необхідних для наступних етапів уроку. Він має такі цілі:

- ✓ допомагає встановити рівень власного знання, до якого можна додати щось нове, доповнити;

- ✓ сприяє виявленню поверховості, неточності, неправильності у вже наявних знаннях;

- ✓ активізує мислення учнів;
- ✓ створює зацікавленість, спрямовує на вивчення, дослідження проблеми.

Варто пам'ятати, що факторами, які суттєво впливають на результативність уроку, є:

- ✓ особистісні якості вчителя,
- ✓ знання педагога,
- ✓ його ерудиція,
- ✓ володіння професійно-методичними вміннями [2].

Якісний урок - основа моєї з учнями навчальної діяльності. Від того, як він побудований, чим насичений, наскільки цікавий і спонукаючий до дії, залежить результат успішності учнів. Зрозуміло, що такий урок, зазвичай, не є стандартним. Переважно, саме навпаки, це - урок-подорож, урок-гра, урок-змагання, урок-дослідження, урок-казка тощо.

Для цього використовую різноманітні методи навчання: словесні, наочні, проблемні, пошукові, самостійні, практичні. Вміло поєдную групову, фронтальну та індивідуальну форми організації навчання. Вважаю недоцільним застосовувати лише якусь одну зі згаданих і поясню чому.

Індивідуальній навчальній діяльності не властива пряма взаємодія учнів між собою. В них є можливі прогалини в знаннях, недостатня сформованість умінь самостійної навчальної діяльності. Таку ситуацію вдало компенсує групова діяльність. Саме в групі слабкий учень відчувається комфортніше, спокійніше, тягнеться за сильним та більш успішним учнем, отримує позитивний досвід. В групі школярі також спостерігають різноманітні варіанти взаємодії-спілкування, які згодом охоче наслідують.

Проте, якщо надавати перевагу лише груповій роботі, то можна «втратити» сильного учня. Тому лише вдале та доцільне поєднання індивідуальної і групової форм організації навчання допомагає успішному навчанню дітей, а їх активність, впраність та самостійність підвищують ефективність уроку.

Плідна робота над науково-методичною темою «Інтерактивні технології як засіб розвитку критичного мислення молодших школярів» допомогла мені зробити важливий висновок: для вирішення будь-яких завдань слід, насамперед, організувати роботу вчителя в якості фасалітатора навчально-виховного процесу і максимально активізувати діяльність учнів, формуючи в них потребу, вміння і навички критичного мислення.

Наші учні мають бути здатними сприймати фактичний матеріал, ретельно і критично аналізувати його, доповнювати власними дослідженнями, знаходити причинно-наслідкові зв'язки, синтезувати власні твердження. За ними – наше майбутнє!

Література:

1. Большакова І. Розвиток критичного письма / І.Большакова // Почат. освіта.-2012р.-№11.- с.3-7.

2. Інтерактивні технології навчання в початкових класах / авт. - упор. І. І. Дівакова. - Тернопіль: Мандрівець, 2013. – 180 с.

3. Методика навчання української мови в початковій школі: навч. - метод. посіб. / ред. М.С. Вашуленка. - К. : Літера ЛТД, 2011. – 364 с.

Педагогічні науки

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Ірина Семенова

*аспірантка факультету
фізичної культури, спорту та здоров'я
Волинського національного університету
імені Лесі Українки*

Вступ. У складних умовах розбудови національної школи організація створення новітніх технологій є важливим фактором підготовки нової генерації фахівців фізичної культури, підвищення їхньої педагогічної майстерності, розвитку творчого

потенціалу і зрештою – зростання освіченості, вихованості й рівня фізичної підготовленості школярів [1].

Підготовка професіонала - справжнього фахівця своєї справи - має здійснюватися з використанням найновітніших технологій, методик, освітніх інновацій, з використанням набутого вітчизняного й зарубіжного досвіду. Фундаментом цього повинні бути принципи гуманізації освіти, особистісноорієнтований підхід, оновлення змісту та форм організації навчальнопедагогічного процесу відповідно до світових стандартів, що стали основою національної доктрини розвитку освіти [2].

Новітні технології навчання деякими вченими [6] розглядаються, з одного боку, не просто як форма отримання знань, а як процес розвитку в студентів креативних здібностей, що дає змогу перетворювати знання в частину особистого буття та свідомості людини. З іншого - як формування вчителя-новатора, який повинен упроваджувати в навчальний процес нові інноваційні технології, засвоювати систему знань, формувати особисте ставлення до будь-якої проблеми, розглядаючи її з різних позицій. Крім того, широко використовується передовий педагогічний досвід, який здебільшого пропагується через «круглі столи», творчі зустрічі, відверті розмови, стажування, проведення педагогічної практики на базах шкіл.

Мета роботи – аналіз сучасного стану, визначення особливостей формування та перспектив вдосконалення професійної майстерності майбутніх учителів фізичної культури засобами інноваційних технологій.

Завдання дослідження: узагальнити та проаналізувати літературу з даної проблеми та визначити особливості формування професійної майстерності майбутніх учителів фізичної культури.

Результати дослідження та їх обговорення. Інноваційне навчання - процес, організований на перспективу, акцентований на підготовку фахівців до роботи в нових умовах. Слово "інновація", що в перекладі з англійської "innovation" означає нововведення, походить від латинського "innovation" - "відновлення", "оновлення", "зміна" [7].

У сучасному вимогливому та швидкоплинному соціально-економічному середовищі рівень освіти, ефективність діяльності вищих навчальних закладів з фахової підготовки висококваліфікованих конкурентно-спроможних спеціалістів значною мірою залежать від результативності запровадження технологій навчання, що ґрунтується на нових методологічних засадах, сучасних дидактичних принципах та психолого-педагогічних технологіях, які розвивають діяльнісний підхід до навчання.

Використання інноваційних технологій передбачає включення до навчальних планів нових навчальних методів, прийомів, способів, планування й організації, здійснення контролю, коригування й оцінки навчальної діяльності, яка дозволяє формувати у студентів культуру навчальної праці.

Використання інноваційних технологій у навчально-педагогічному процесі підготовки вчителів фізичної культури створює нові можливості для покращення навчання, активізації мислення, різноманітних форм і засобів засвоєння інформації [5].

Недостатнє впровадження інноваційних технологій у практику підготовки фахівців фізичної культури викликає низку суперечностей: між вимогами суспільства до підготовки майбутніх учителів фізичної культури як координаторів здоров'я зберігаючої освіти й недостатнім осмисленням і узагальненням цього процесу в педагогічній науці; між масовістю підготовки та індивідуальнотворчим характером їх професійної діяльності; між орієнтацією на нові моделі навчально-педагогічного процесу та традиційним змістом, формами і методами підготовки майбутніх фахівців фізичної культури [3; 4; 5].

За результатами досліджень Е.С. Вільчовського [4] та Б.М. Шияна [3] більша половина вчителів фізичної культури не володіє сучасною методикою вдосконалення рухових здібностей і не пов'язує їх розвиток із засвоєнням техніки фізичних вправ. Особливе занепокоєння викликає бідний арсенал форм і методів фізичного виховання, які культивуються в більшості шкіл, невміння вчителів застосовувати нові інноваційні технології в практичній діяльності.

Л.П. Сергієнко [8] вважає, що у процесі підготовки майбутніх учителів фізичної культури, як у теоретичному, так і в практичному аспектах залишається багато недоліків. Так, одним із малодосліджених напрямків професійної підготовки учителів фізичної культури є формування професійних знань, умінь і навичок у процесі викладання спортивно-педагогічних дисциплін.

Проблему підготовки майбутніх вчителів фізичного культури до формування здоров'язбережувальної компетентності учнів недостатньо досліджено в теоретико-методологічному аспекті. Поза увагою лишаються ідеї щодо поліпшення методики підготовки майбутніх вчителів у профільному навчанні. Високий пріоритет цього питання зумовлюється реформуванням системи освіти, де перше місце займає профільне навчання у старшій школі, що дає можливість використання різних видів спорту у школі, що, в свою чергу, позитивно впливає на підвищення мотивації школярів до занять фізичними вправами, а також спонукає їх до дотримання здорового способу життя. Тому на перший план виходить проблема професійної підготовки фахівців саме з даного питання.

Професійна підготовка майбутніх вчителів фізичної культури має враховувати нові вимоги, відповідно сучасним, міжнародним, національним вимогам підготовки фахівців. Таким чином, майбутній вчитель фізичної культури розглядається як особистість, яка вмотивовано здобуває відповідну кваліфікацію в процесі навчально-виховної діяльності у вищих навчальних закладах для забезпечення в подальшій професійній практиці застосування вмінь щодо формування здорового способу життя школярів.

Найбільш продуктивними й ефективними доцільно вважати ті педагогічні технології, які здатні спиратися на комплексний характер здоров'я; брати до уваги ті фактори, що впливають на здоров'я; враховувати вікові та індивідуальні особливості учнів; забезпечувати прийняття цілей і змісту політики закладу в галузі зміцнення здоров'я та формування здорового способу життя; контролювати дотримання правил, які несуть в собі здоров'язбережувальний і профілактичний зміст (правило не вживати

психоактивні речовини в школі, не палити, не зловживати алкоголем і т. ін.); постійно поліпшувати санітарно-гігієнічні умови школи, матеріально-технічну та навчальну базу, соціально-психологічний клімат у колективі створювати згідно з вимогами сучасності; залучати учнів до планування діяльності та аналізу результатів виконаної роботи; формувати позитивне ставлення учнів до освітньої установи, сприятливий клімат всередині педагогічного та учнівського колективів, у відносинах вчителів та учнів; обґрунтовувати умови послідовності й наступності у реалізації технології; здійснювати періодичну оцінку ефективності технології; залучати батьків до роботи зі збереження і зміцнення здоров'я учнів; практикувати особистісно-орієнтований стиль викладання і взаємин з дітьми; взаємодіяти з засобами масової інформації – висвітлювати роботу школи щодо виховання культури здоров'я[6, с. 214].

Нині в освітньому середовищі побутує думка про те, що мета і зміст освіти втрачають технократичний характер й освіта набуває здоров'язбережувального характеру. Закон України «Про вищу освіту» наголошує на необхідності удосконалення сучасної освіти за рахунок упровадження здоров'язбережувальних технологій у практику освітніх закладів, адже розв'язання проблеми модернізації сучасного освітнього процесу, його особистісно-діяльнісний аспект ґрунтується на впровадженні здоров'язбережувальних технологій. Саме вони є основними положеннями нової парадигми освіти.

Висновки. Покращення професійної підготовки майбутнього вчителя фізичної культури на сучасному етапі потребує більш ефективних шляхів 4 організації навчально-педагогічного процесу, піднесення його на сучасний технологічний рівень з використанням інноваційного підходу до навчання. Робота над удосконаленням професійної майстерності майбутніх учителів фізичної культури дала змогу встановити, що впровадженню інноваційних технологій передуваче вичерпно усвідомлена та продумана програма дій з організації навчально-виховного процесу та професійного навчання.

Література:

1. Презлята Г. Підвищення результативності методичної роботи з учителями фізичної культури //Фізичне виховання в школі. – 2001. – №1 –с. 30-32.

2. Куц О.С., Липчак І.А. Нові технології та моделювання підготовки вчителів фізичної культури // Молода спортивна наука України: 36. наук. ст. - Львів: ЛДДФК, 2002. - Вип. 6. - Т 2. - С. 539-541.

3. Шиян Б.М. Підготовка вчителя фізичної культури третього тисячоліття // Концепція розвитку галузі фізичного виховання і спорту в Україні: 36. наук. пр. - Рівне: Принт Хауз, 2001. - Вип. 2. - С. 371-374.

4. Вільчковський Е.С. Професійна спрямованість підготовки фахівців з фізичного виховання // Розвиток педагогічної і психологічної наук в Україні 1992-2002 рр. 36. наук. пр. - Харків: ОВС, 2002. - Ч. I. -С. 301-310.

5. Гац Г. Формування професійної компетентності майбутніх учителів фізичної культури // Молода спортивна наука України: 36. наук. ст. - Львів: ЛДДФК, 2001. - Вип. 5. - Т. 1. - С. 40-43.

6. Круцевич Т., Зайцева М. Інноваційні процеси у сфері підготовки та перепідготовки кадрів з фізичної культури //Теорія і методика фізичного виховання і спорту.-2005.- № 4. - С. 41-44.

7. Гончаренко С. Український педагогічний словник. - К: Либідь, 1997. - 376 с.

8. Сергієнко Л.П. Інноваційний зміст системи підготовки спеціалістів фізичного виховання і спорту // Спортивний вісник Придніпров'я. - 2003.-№ 3-4.- С. 23-32.

ПСИХОЕМОЦІЙНИЙ СТАН ЛЮДИНИ ТА САМОДОПОМОГА ПІД ЧАС БОЙОВИХ ДІЙ

Ткач А.В.

*студентки 3 групи фельдшерського факультета,
Дніпропетровського базового медичного коледжу
м. Дніпро, Україна*

Сучасна реальність є невичерпним джерелом травмуючих ситуацій, під якими розуміють такі екстремальні критичні події, ситуації загрози, які потужно і негативно впливають на індивіда та вимагають екстраординарних зусиль для подолання наслідків цього впливу (Н. В. Тарабріна, 2001). Вони можуть набирати форми незвичайних обставин чи якихось подій, які піддають індивіда екстремальному, інтенсивному, надзвичайному впливу загрози для життя чи здоров'я як його самого, так і близьких, та докорінно порушують відчуття безпеки. [1, 5] Психологічне сприйняття ситуації, при розвитку екстремальних ситуаціях, характеризуються у людини зазвичай почуттям дискомфорту, сильної напруги, що переростає потім у перенапругу, напруженість.[3, 20] Тому адаптації психіки людини до екстремальних ситуацій важлива з тієї причини, що в результаті підвищується ефективність дії людини в різних видах діяльності. Це часто називають підвищенням особистої ефективності. Робота над собою у цьому напрямі сприяє особистісному розвитку. [2, 3] Введення бойових дій у сучасному світі зростає і призводить до психічних травм та порушень учасників бойових дій та цивільних осіб. У період екстремальної ситуації та психічному напруженні, поряд може не виявитися лікаря, який зміг б надати допомогу. Людині важливо вміти контролювати психоемоційний стан та вміти надавати допомогу собі та близьким при психічних розладах, щоб підтримувати емоційну та соціальну стабільність.

Мета дослідження: аналіз ознайомлення дії людей, що опинилися на території введення бойових дій при психічних

розладів та стресу. Оцінка психоемоційного стану.

Матеріали і методи дослідження: Нами було проведено опитування 20 людей, яким довелося перебувати на території ведення бойових дій з теми «Допомога та самопомога при психічних розладах та стресів».

Результати: Встановлено, що 40% респондентів підтвердили прояви стресу та психічних розладів, 40% - відчували себе стурбовано та неспокійно, 20% - були спокійні. Як діяти під час стресу та психічних розладах знає 35%, 65% - не знає, як діяти у цьому становищі. 80% опитуваних помітили у себе погіршення емоційного стану та 20% вважають себе здоровими.

Отже, через переміни у навколишньому, спричиненні війною, психіка людина піддається значним змінам, що викликає стресс та інші психічні розлади. Більшість опитуваних не можуть самостійно впоратися з патологічним страхом, тривогою, фобіями та стресами і потребують допомоги лікаря. Тому важливо проводити ознайомлення населення з психологічними вправами, які допоможуть подолати травмуючу ситуацію під час бойових дій та протидіяти самолікуванню.

Література:

1. Туриніна О.Л. Психологія травмуючих ситуацій. Навч. видання. 2017 - 159 с.
2. Антіпов В.В. Психологічна аптація до екстремальної ситуацій. Навч. видання. - М.: Вид-во ВЛАДОС- ПРЕС, 2002. - 176 с.
3. Марищук В.Л. Євдокімов В.І. Поведінка та саморегуляція людини в умовах стресу. - СПб.: Вересень, 2001. - 260 с.

ВАЖЛИВІСТЬ ТРЕНІНГІВ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ
ДЛЯ ПРОФЕСІЙНИХ ТА ОСОБИСТІСНИХ НАВИЧОК І
ЯКОСТЕЙ ІТ-СПЕЦІАЛІСТІВ

Червоний О.О.

студент факультету

комп'ютерних наук

Приватний заклад вищої освіти

«IT STEP University»

м. Львів, Україна

«Вибір» – термін, який у більшості випадків люди розуміють як можливість зробити одну з дій у вибірці альтернатив. Вибір – стадія волі, що має на увазі селекцію однієї з двох або більше альтернатив, інколи після періоду обмірковування [1,с.37].

Однак люди часто розглядають це поняття лише в контексті «що зробити» і рідко «яким бути». На мою думку, проблема сучасної системи освіти в тому, що вона ніяк не впливає на розвиток ментального здоров'я дітей, через це діти, при розумінні математики, англійської, біології, отримавши негативний зворотній зв'язок, можуть закритись і перестати розвиватись соціально. Через це молоді зараз дуже важко наважитись зателефонувати комусь, вони надають перевагу месенджерам де можна отримати зворотній зв'язок без емоцій, як звичайну інформацію, тому така комунікація робить їх не пристосованими до майбутніх емоційних випробувань і викликів. В деяких випадках навіть потрібна допомога психологів, адже так можна стати залежними від режиму «Спокою». Зараз цю проблему вирішують тренінги соціального розвитку і їх практикують майже всі ІТ-компанії світу.

В Україні професор В. Скумін, на підставі ґрунтовного наукового дослідження проведеного ним у 1976–1980 рр. в Інституті М. Амосова, розробив метод психологічного тренуван-

ня, що набув поширення в багатьох галузях. Психотренінг за В. Скумінім складається з п'яти вправ: «Релаксація» – послідовне розслаблення м'язів ніг, рук, тулуба, шиї, голови; «Тепло» – викликається у ногах, руках, сонячному сплетенні, шиї, голові; «Паріння, невагомість» – використовуються формули які викликають відчуття паріння, невагомісті, «розчинення» тіла; «Цільове самонавіювання» – його формули визначаються конкретними лікувальними завданнями. Вони направлені на вироблення адекватного відношення до стану свого здоров'я, нормалізування сну, корекцію характерологічних відхилень, подолання страхів, тривоги, мобілізацію ресурсів організму; «Активация» – проводиться за допомогою формул та уявлень, сприяючих виходу зі стану занурення. Підкреслюється, що організм зарядився енергією, силою і це сприяє відновленню здоров'я та подальшого покращення стану [2].

На таких тренінгах люди навчаються отримувати взаємодію з соціумом і вибирати стан в якому знаходишся. Після проходження одного з таких тренінгів можна кардинально поміняти свою думку про образи і зрозуміти, що образити когось неможливо, можливо лише образитись. Наприклад, якщо телезірці в соцмережі напишуть, що їй потрібно схуднути – це не вплине на її настрій тому що вона вже натренована. Навіть якщо в автора був намір образити та він не зможе повпливати на її настрій і викличе лише сміх. Але якщо такий самий коментар напишуть звичайній школярці – вона може провести не одну годину роздумуючи ці слова.

В роботі ІТ-спеціалістів стикатись зі зворотнім зв'язком доводиться кожного дня і дуже важливо правильно вибирати реакцію на нього. Багатьом людям потрібно потратити не один рік часу на здобуття цієї навички, але тренінги соціального розвитку можуть пришвидшити її здобуття.

Також П. Сорокіном було представлено різновиди мобільності, серед яких акцентується увага на «індивідуально-груповій». Саме на узагальненому досвіді після вивчення цього різновиду було визначено термін професійної мобільності [3].

Отже, тренінги соціального розвитку допомагають людям якісно працювати без емоційних зривів на роботі і правильно реагувати на фідбеки без почуття вини і сорому, вони можуть деструктивно впливати на людину, адже людський мозок таким чином намагається людину переконати, що вона своїми стражданнями платить за свої помилки, після цього людина не виправляє їх, а впадає в депресію. Щоб такого не сталося варто звернути увагу на свій стан, прислухатися до себе і зрозуміти – чи потрібна допомога. Якщо так, то не варто соромитися її просити чи шукати відповідей на тренінгах соціального розвитку.

Література:

1. Джеймс Древер. Словник психології – A Dictionary of Psychology by James Drever. Middlesex: Penguin Reference Books, 1952 – 1966.
2. Скумин В. А. Искусство психотренинга и здоровье. – Чебоксары: К Здоровью через Культуру, 1993. – 32 с.
3. Сорокин П. А. Человек. Цивилизация. Общество / Общ. ред., сост. и предисл. А. Ю. Согомонов: Пер. с англ. – М.: Политиздат, 1992. – 543 с.

